

Marcel Riera (Badalona, 1956)

Un instant en el temps

Donant-nos les mans pels carrers gelats
tornàvem a casa el darrer divendres
de mes, o potser era un altre dia,
sortint de la fàbrica on vivia l'àvia.
Les casetes baixes del carrer Alfons XII
feien olor d'estufa de petroli
i a terra hi havia restes de verdura
i fruites podrides, que els escombriaires
encara no havien recollit,
a prop de la Plaça Nova. Això vaig veure
no sé quants cops, amb el pràctic posat,
de la mà del pare anant cap a casa
ara fa mil anys, un instant perdut
que brilla de vegades com una guspira.

Miquel Desclot (Barcelona, 1952)

Cançó de finestra

Quan arribis pel bosc

i te m'acostis

t'ompliré de safrà

la cabellera

i et faré un davantal

de farigola.

Quan te'n tornis per mar

i te m'allunyis

et daré un mocador

brodat amb cendra

i em faré un collaret

amb els teus braços

Miquel Bauçà (Felanitx, 1940-2004)

La xardor, l'esgotament,
els rellotges de les viles,
el rector, l'ajuntament,
els orats i rics notoris,
els coets, la fira, el sant,
els confetti, marxa i banda,
els confits, els cacauets,
i pertot l'Imperi, l'Himne.

Isabel Granya (Badalona 1964)

Tarda

Darrere els vidres
un encenall
de roses suporta
la llum d'un raig
escapat al dia.

Morint vers la nit
un raig de llum
desclou els pètals
d'una lluna aspra
color de préssec.

Joan Salvat-Papasseit (Barcelona 1894-1924)

Dóna'm la mà

Dóna'm la mà que anirem per la riba
ben a la vora del mar
                                  bategant,
tindrem la mida de totes les coses
només en dir-nos que ens seguim amant.

Les barques llunyes i les de la sorra
prendran un aire fidel i discret,
no ens miraran;
                                  miraran noves rutes
amb l'esguard lent del copsador distret.

Dóna'm la mà i arrecera ta galta
sobre el meu pit, i no temis ningú.
I les palmeres ens donaran ombra.
i les gavines sota el sol que lluu
ens portaran la salaborr que amara,
a l'amor, tota cosa prop del mar:
i jo, aleshores, besaré ta galta;
i la besada ens durà el joc d'amar.

Dóna'm la mà que anirem per la riba
ben a la vora del mar
                                  bategant;
tindrem la mida de totes les coses
només en dir-nos que ens seguim amant.

Carles Riba (Barcelona 1983-1959)

Tannkas de les quatre estacions, IX

Tannka: composició japonesa de caràcter breu

L'última rosa

s'ha obert sobre l'espina;

sembla una dama.

No la cullis: guardem-la

pels rossinyols de l'ombra.

Pau Riba (Palma 1948- Tiana 2022)

Oronella i gladiol (fragment)

Tinc una oronella al cap

I tinc un gladiol al cor

L'oronella el cor perdia

Si la flor no irradiàs.

Víctor Obiols (Barcelona 1960)

La rosa llisa

Quin vegetal engendrament!
Si l'amor vol ésser pensat,
pres i sorprès en cos frement!
Rosa d'un roig esbojarrat.

Com si, engrapat, el pensament,
no ensinistrant la voluntat,
precipités el foc morent
que lluu la rosa de bon grat.

El pàtal que un dia fou fang
voleia, i esclata la sang.
És goig que el batec determina.

Un bard una i altra compara,
i en palpa una lliure d'espina.
Aquesta és la rosa de l'ara.

Gioachino Rossini era un compositor italià del segle XIX famós per les seves òperes i molt aficionat a la gastronomia. Se li atribueix la invenció d'una variant de canelons farcits de foie gras. Cal destacar que la recepta original del compositor no era amb canelons, sinó amb macarrons. Rossini va escriure un llibre de cuina amb receptes a les que ell va posar el seu nom, de les quals els canelons són potser les més conegudes actualment.

CANELONS ROSSINI

El farcit de carn s'ha de fer saltejant-la amb foie fresc, en una proporció d'un 20 % de carn, una mica de trufa i dues gotes de vi dolç.

La beixamel s'ha de fer aprofitant el greix que queda a la cassola després de saltejar la carn picada, el foie-gras i la trufa.

Un cop els canelons estan al forn, amb el parmesà ratllat per sobre, a mig temps, i tirarem per sobre un polsim de ratlladura de tòfona.

ROMANCE DE LA LUNA, LUNA (Federico García Lorca) Música: Miquel Ortega

La luna vino a la fragua
con su polisón de nardos.
El niño la mira mira.
El niño la está mirando.

En el aire conmovido
mueve la luna sus brazos
y enseña, lúbrica y pura,
sus senos de duro estaño.

Huye luna, luna, luna.
Si vinieran los gitanos,
harían con tu corazón
collares y anillos blancos.

Niño déjame que baile.
Cuando vengan los gitanos,
te encontrarán sobre el yunque
con los ojillos cerrados.

Huye luna, luna, luna,
que ya siento sus caballos.
Niño déjame, no pises,
mi blancor almidonado.

El jinete se acercaba
tocando el tambor del llano.
Dentro de la fragua el niño,
tiene los ojos cerrados.

Por el olivar venían,
bronce y sueño, los gitanos.
Las cabezas levantadas
y los ojos entornados.

¡Cómo canta la zumaya,
ay como canta en el árbol!
Por el cielo va la luna
con el niño de la mano.

Dentro de la fragua lloran,
dando gritos, los gitanos.
El aire la vela, vela.
el aire la está velando.

El pastor damunt la roca *Der Hirt auf dem Felsen*

Text de Wilhelm Müller (1794-1824) i de Wilhelmina von Chézy (el 5è i 6è vers)
Música de Franz Schubert (1797-1828), D.965, compostat el 1928, el mateix any de la seva mort als 31 anys.

Des de la roca més alta estant,
miro la vall profunda,
i canto.

Lluny de la vall fosca i profunda, / l'eco augmenta el ressò
dels avencs.

Com més penetra la meua veu
més brillant em ressona
des de baix.

La meua estimada viu tan lluny de mi
Sospiro i bullo per ella
Més enllà.

Amb un dolor profund em consumeixo
perdo la meua alegria
sobre la terra m'abandona l'esperança
i estic aquí ben sol.

Al bosc sonava la cançó amb tanta enyorança,
amb tanta enyorança tota la nit,
El cel atreu els cors
amb una força meravellosa.

S'apropa la primavera,
la primavera, el meu desig,
i em dispo
a emprendre el camí.

Après Un Rêve

Poema toscà anònim

Après Un Rêve

Dans un sommeil que charmait ton image
Je rêvais le bonheur, ardent mirage
Tes yeux étaient plus doux, ta voix pure et
sonore
Tu rayonnais comme un ciel éclairé par l'aurore

Tu m'appelais et je quittais la terre
Pour m'enfuir avec toi vers la lumière
Les cieux pour nous entr'ouvraient leurs nues
Splendeurs inconnues, lueurs divines entre
vues

Hélas! Hélas, triste réveil des songes
Je t'appelle, ô nuit, rends moi tes mensonges
Reviens, reviens radieuse
Reviens, ô nuit mystérieuse!

Després d'un somni

Enmig del son que m'irradiava la teva imatge
Vaig somniar com n'era de feliç, espill encès
Els teus ulls més que dolços, la teva veu pura i
sonora
Resplendies com un cel aclarit per l'aurore

Em cridaves i jo em desprenia del terra
Per fugir amb tu cap a la claror
Els cels ens insinuaven llurs nueses
Esplendors desconeguts, espurnes divines

Però ai làs! Ai quin trist desvetllar dels somnis
Et crido, nit, perquè em tornis els teus enganys
Retorna, retorna radiant
Retorna, oh nit misteriosa!